

ΠΡΙΝ ΓΙΝΕΙ το Κορίτσι από το Πουθενά –Εκείνη που Εμφανίστηκε Ξαφνικά, η Πρώτη και Τελευταία και Μοναδική, εκείνη που έζησε για χίλια χρόνια–, ήταν απλώς ένα μικρό κορίτσι που ζούσε στην Άιοβα και το έλεγαν Έιμι. Έιμι Χάρπερ Μπελαφόντε.

Όταν γεννήθηκε η Έιμι, η μητέρα της Τζανέτ ήταν δεκαεννέα χρονών. Η Τζανέτ έδωσε στο μωρό της το όνομα της μητέρας της, η οποία είχε πεθάνει όταν εκείνη ήταν μικρή, και της έδωσε το δεύτερο όνομα Χάρπερ από τη Χάρπερ Λι, την κυρία που είχε γράψει το *Όταν Σκοτώνουν τα Κοτσύφια*, το αγαπημένο της βιβλίο – αν και η αλήθεια είναι πως ήταν το μοναδικό βιβλίο που η Τζανέτ είχε καταφέρει να τελειώσει στο λύκειο. Θα μπορούσε να την είχε ονομάσει Σκάουτ, όπως το κοριτσάκι στην ιστορία, γιατί ήθελε και το δικό της κοριτσάκι μεγαλώνοντας να γίνει έτσι, ζόρικο, αστείο και σοφό, αυτό που η ίδια δεν είχε καταφέρει ποτέ να γίνει. Όμως το «Σκάουτ» ήταν αγορίστικο όνομα, και δεν ήθελε η κόρη της να αναγκάζεται σε όλη της τη ζωή να εξηγεί το σκεπτικό πίσω από το όνομά της.

Ο πατέρας της Έιμι ήταν ένας άντρας ο οποίος είχε εμφανιστεί μια μέρα στο εστιατόριο όπου η Τζανέτ δούλευε ως σερβιτόρα από τότε που είχε κλείσει τα δεκαέξι της, ένα εστιατόριο στο οποίο όλοι αναφέρονταν ως «Το Κουτί», γιατί έμοιαζε με τέτοιο: με ένα μεγάλο μεταλλικό κουτί παπουτσιών λίγο πιο πέρα από τον επαρχιακό δρόμο, περιτοιχισμένο από χωράφια με καλαμπόκι και φασόλια. Τίποτα άλλο δεν υπήρχε εκεί γύρω σε ακτίνα πολλών χιλιομέτρων, πέρα από ένα πλυντήριο αυτοκινήτων, από εκείνα που πρέπει να ρίξεις νομίσματα στο μηχανήμα και να κάνεις ο ίδιος όλη τη δουλειά. Ο άντρας, το όνομα του οποίου ήταν Μπιλ Ρέινολντς, πουλούσε θεριζοαλωνιστικές μηχανές και διάφορα άλλα πελώρια μηχανήματα, και ήταν ένας γαλήνης που είπε στην Τζανέτ την ώρα που του σέρβιρε τον καφέ του, και ύστε-

ρα ξανά και ξανά, πόσο όμορφη ήταν, πόσο του άρεσαν τα κατάρματα μαλλιά της, τα λαμπερά καστανά μάτια της και οι λεπτοί καρποί της, τα είπε όλα αυτά με τρόπο που έμοιαζε σαν να τα εννοούσε, όχι όπως τα έλεγαν τα αγόρια στο σχολείο, σαν να ήταν οι λέξεις απλώς κάτι που έπρεπε να ειπωθεί στην προσπάθειά τους να την πείσουν να τους αφήσει να της κάνουν αυτό που ήθελαν. Ο άντρας είχε ένα μεγάλο αμάξι, μια καινούρια Ροπτίας με ταμπλό που άστραφτε σαν διαστημόπλοιο και δερμάτινα καθίσματα μαλακά σαν βούτυρο. Θα μπορούσε να τον αγαπήσει εκείνο τον άντρα, σκέφτηκε, να τον αγαπήσει αληθινά και ολόψυχα. Όμως έμεινε στην πόλη μονάχα λίγες μέρες και ύστερα τράβηξε το δρόμο του. Όταν είπε στον πατέρα της τι είχε συμβεί, εκείνος θέλησε να πάει να τον βρει, να τον αναγκάσει να αναλάβει τις ευθύνες του. Όμως αυτό που η Τζανέτ ήξερε και δεν αποκάλυψε ήταν πως ο Μπιλ Ρέινολτς ήταν παντρεμένος, ένας παντρεμένος άντρας. Είχε οικογένεια στο Λίνκολν, πέρα μακριά στην Πολιτεία της Νεμπράσκα. Της είχε δείξει, μάλιστα, τις φωτογραφίες των παιδιών του, που τις φύλαγε στο πορτοφόλι του: δύο αγοράκια ντυμένα με στολές του μπέιζμπολ, ο Μπόμπι και ο Μπίλι. Οπότε, παρά τις επίμονες ερωτήσεις του πατέρα της για τον άντρα που της είχε κάνει αυτό το πράγμα, εκείνη δεν είπε τίποτα. Δεν του αποκάλυψε καν το όνομα του άντρα.

Και η αλήθεια ήταν πως δεν την πείραζε αυτό που είχε συμβεί, καθόλου μάλιστα: Δεν την πείραζε η εγκυμοσύνη της, που ήταν εύκολη από την αρχή μέχρι το τέλος, ούτε και ο τοκετός την πείραζε, που ήταν δύσκολος αλλά σύντομος, και, πάνω απ' όλα, δεν την πείραζε που απέκτησε μωρό, τη μικρούλα Έιμι. Για να δείξει στην Τζανέτ πως είχε αποφασίσει να τη συγχωρέσει, ο πατέρας της είχε μετατρέψει το παλιό υπνοδωμάτιο του αδερφού της σε παιδικό δωμάτιο, μεταφέροντας εκεί την παλιά κούνια που φύλαγε στη σοφίτα, εκείνη μέσα στην οποία κοιμόταν η ίδια η Τζανέτ πριν από χρόνια. Είχε πάει μαζί με την κόρη του τους τελευταίους μήνες της εγκυμοσύνης της στο εμπορικό κέντρο της περιοχής για να αγοράσουν μερικά πράγματα που θα της χρειαζόνταν, όπως πιτζάμες και μια μικρή πλαστική μπανιέρα και ένα κουρδιστό μόνιπλε για να το κρεμάσουν πάνω από την κούνια. Είχε διαβάσει ένα βιβλίο που έλεγε πως τα μωρά χρειάζονται τέτοια πράγματα, για να τα κοιτάζουν και να πάρουν μπρος τα μυαλούδάκια τους και να αρχίσουν να δουλεύουν σωστά. Από την πρώτη στιγμή η Τζανέτ σκεφτόταν το μωρό της ως κορίτσι, γιατί μέσα της κορίτσι ήθελε, όμως ήξερε

πως δεν κάνει να λες τέτοια πράγματα σε κανέναν, ούτε καν στον εαυτό σου. Είχε κάνει ένα υπερηχογράφημα στο Νοσοκομείο του Σένταρ Φολς και είχε ρωτήσει τη γυναίκα, μια κυρία ντυμένη με λουλουδάτη ιατρική ποδιά, η οποία περνούσε τη μικρή πλαστική κεφαλή πάνω από το στομάχι της Τζανέτ, αν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν. Όμως η γυναίκα γέλασε και, κοιτάζοντας στην οθόνη τις εικόνες του μωρού της, το οποίο κοιμόταν ήσυχα μέσα της, είπε: «Γλυκιά μου, αυτό το μωρό είναι ντροπαλό. Κάποιες φορές καταλαβαίνεις το φύλο και άλλες δεν μπορείς, κι αυτή είναι μια από εκείνες τις φορές». Οπότε η Τζανέτ δεν ήξερε, και αποφάσισε πως δεν είχε κανένα πρόβλημα με αυτό, κι όταν μαζί με τον πατέρα της άδειασαν το δωμάτιο του αδερφού της και κατέβασαν τα παλιά του σηματάκια και τις αφίσες (του μπειζμπολίστα Χοσέ Κανσέκο, ενός μουσικού συγκροτήματος ονόματι Killer Picnic, των κοριτσιών της μπίρας Bud) και είδαν πόσο ξεθωριασμένοι και φθαρμένοι ήταν οι τοίχοι, το έβαψαν σε ένα χρώμα το οποίο η ετικέτα στο κουτί περιέγραφε ως «Γλυκό Όνειρο» και με κάποιον τρόπο κατάφερε να βγαίνει ροζ και γαλάζιο ταυτόχρονα – βολικό, ό,τι φύλο κι αν είχε τελικά το μωρό. Ο πατέρας της κόλλησε μια μπορντούρα περιμετρικά του ταβανιού, ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο με κάτι παπάκια να πλατσουρίζουν σε μια λιμνούλα, και καθάρισε μια παλιά κουνιστή καρέκλα από σφεντάμι την οποία είχε πετύχει σε δημοπρασία, ώστε, όταν θα έφερνε η Τζανέτ το μωρό στο σπίτι, να έχει κάπου να κάθεται κρατώντας το αγκαλιά.

Το μωρό γεννήθηκε το καλοκαίρι, το κοριτσάκι που επιθυμούσε, και πήρε το όνομα Έιμι Χάρπερ Μπελαφόντε. Δεν υπήρχε λόγος να χρησιμοποιήσει το «Ρέινολντς», το επίθετο ενός άντρα που η Τζανέτ μάντευε πως δεν επρόκειτο να ξαναδεί – και ούτε το ήθελε πια, τώρα που η Έιμι ήταν εδώ. Άλλωστε δε θα μπορούσε να έχει καλύτερο επίθετο από το «Μπελαφόντε». Σήμαινε «όμορφο συντριβάνι», και αυτό ακριβώς ήταν η Έιμι. Η Τζανέτ την τάζει, τη νανούριζε και την άλλαζε, κι όταν η Έιμι έκλαιγε μέσα στη νύχτα επειδή είχε λερωθεί ή πεινούσε ή δεν της άρεσε το σκοτάδι, η Τζανέτ έσπευδε στο δωμάτιό της παραπατώντας, ό,τι ώρα κι αν ήταν, όσο κουρασμένη κι αν ένιωθε μετά τη βάρδια της στο Κουτί, για να την πάρει αγκαλιά και να της πει πως ήταν εκεί, πως πάντοτε θα ήταν εκεί, *αρκεί να κλάψεις, κι εγώ θα έρθω τρέχοντας, αυτή είναι η συμφωνία ανάμεσά μας, ανάμεσα σ' εσένα και σ' εμένα, για πάντα, μικρούλα μου Έιμι Χάρπερ Μπελαφόντε*. Και την κρατούσε αγκαλιά και τη νανούριζε ώσπου η αυγή άρχιζε να φωτίζει τα παντζούρια του παρα-

θύρου και άκουγε τα πουλιά να κελαιδούν στα κλαδιά των δέντρων έξω από το σπίτι.

Πέρασε ο καιρός, και η Έμι ήταν τριών και η Τζανέτ μόνη. Ο πατέρας της είχε πεθάνει – καρδιακή προσβολή, της είπαν, ή ίσως εγκεφαλικό. Ήταν από εκείνα τα πράγματα που κανείς δεν μπαίνει στον κόπο να ελέγξει. Ό,τι κι αν ήταν, τον βρήκε νωρίς ένα χειμωνιάτικο πρωινό, την ώρα που περπατάγε μέχρι το φορητό του για να πάει να δουλέψει στο σιτοβολώνα. Ίσα που πρόλαβε να ακουμπήσει τον καφέ του πάνω στον προφυλακτήρα πριν πέσει κάτω νεκρός, δεν έχυσε ούτε σταγόνα. Η Τζανέτ εξακολουθούσε να εργάζεται στο Κουτί, όμως τα λεφτά δεν έφταναν με κανέναν τρόπο, ούτε για την Έμι ούτε για τα υπόλοιπα, ενώ ο αδερφός της, ο οποίος υπηρετούσε κάπου στο Πολεμικό Ναυτικό, δεν απαντούσε στα γράμματά της. «Ο Θεός έφτιαξε την Άιοβα», συνήθιζε να λέει παλιότερα, «για να μπορούν οι άνθρωποι να φύγουν από εδώ και να μην ξαναγυρίσουν ποτέ πια». Η Τζανέτ αναρωτιόταν τι θα απογινόταν.

Τότε, μια μέρα εμφανίστηκε στο εστιατόριο ένας άντρας. Ήταν ο Μπιλ Ρέινολντς. Ήταν διαφορετικός κατά κάποιον τρόπο, και η αλλαγή δεν ήταν για καλό. Ο Μπιλ Ρέινολντς που θυμόταν εκείνη –και όφειλε να παραδεχτεί πως τον σκεφτόταν πότε πότε, κυρίως τα μικρά πράγματα, όπως το πώς έπεφταν τα ανοιχτόξανθα μαλλιά του στο μέτωπό του όταν μιλούσε ή το πώς φυσούσε τον καφέ του πριν πει μια γουλιά, ακόμα κι όταν δεν ήταν πια καυτός– είχε κάτι πάνω του, κάτι σαν θερμό φως που έλαμπε από μέσα και σε έκανε να θες να βρίσκεσαι κοντά του. Της θύμιζε εκείνα τα μικρά πλαστικά μπαστούνια που τα έσπαγες και το υγρό που περιείχαν μέσα τους τα έκανε να λάμπουν. Ο άντρας που έβλεπε τώρα ήταν ο ίδιος, όμως η λάμψη είχε χαθεί. Έδειχνε γερασμένος, αδυνατισμένος. Παρατήρησε πως ήταν αξύριστος και αχτένιστος, με μαλλιά λιγδωμένα και ανάστατα, ενώ δε φορούσε κολλαριστό πόλο μπλουζάκι, όπως παλιά, αλλά ένα κοινό φθαρμένο πουκάμισο δουλειάς, σαν εκείνα που φόραγε ο πατέρας της, κρεμασμένο έξω από το παντελόνι και λεκιασμένο κάτω από τις μασχάλες. Έμοιαζε λες και είχε περάσει τη νύχτα έξω ή σε κάποιο αμάξι. Την κοίταξε με νόημα όπως έμπαινε στο εστιατόριο κι εκείνη τον ακολούθησε σε ένα απομονωμένο τραπέζι στην πίσω μεριά του μαγαζιού.

«Τι γυρεύεις εδώ;»

«Την άφησα», της είπε, κι όπως γύρισε να την κοιτάξει, εκείνη μύρισε την μπίρα στο χνότο του, ιδρωτίλα και βρόμικα ρούχα. «Το έκανα επιτέλους, Τζανέτ. Άφησα τη γυναίκα μου. Είμαι ελεύθερος πια».

«Και ήρθες ως εδώ πέρα για να μου πεις αυτό το πράγμα;»

«Σε σκεφτόμουν». Καθάρισε το λαιμό του. «Πολύ. Σκεφτόμουν εμάς τους δυο».

«Ποιους εμάς; Δεν υπάρχει “εμείς”. Δε γίνεται να έρχεσαι έτσι εδώ πέρα και να λες ότι σκεφτόσουν εμάς τους δυο».

Ανακάθισε στην καρέκλα του.

«Ε λοιπόν, γίνεται. Είμαι εδώ και σου το λέω αυτή τη στιγμή».

«Έχει δουλειά αυτή την ώρα, δεν το βλέπεις; Δεν μπορώ να κάθομαι έτσι και να σου μιλάω. Πρέπει να παραγγείλεις κάτι».

«Εντάξει», συμφώνησε εκείνος, όμως δεν κοίταξε τον κατάλογο στον τοίχο, απλώς συνέχισε να έχει το βλέμμα του καρφωμένο πάνω της. «Θα πάρω ένα τοϊζμπεργκερ. Ένα τοϊζμπεργκερ και μια κόκα-κόλα».

Καθώς έγραφε την παραγγελία, οι λέξεις άρχισαν να θολώνουν μπροστά στα μάτια της, και συνειδητοποίησε ότι έκλαιγε. Ένωθε λες και είχε ένα μήνα να κοιμηθεί, έναν ολόκληρο χρόνο. Το βάρος της κούρασης το συγκρατούσε μονάχα το ετοιμόρροπο δεκανίκι της θέλησής της. Υπήρχε μια εποχή που ήθελε να κάνει κάτι στη ζωή της: να γίνει κομμώτρια ίσως, να πάρει το δίπλωμά της, να ανοίξει ένα μαγαζάκι, να μετακομίσει σε μια κανονική πόλη, όπως το Σικάγο ή το Ντι Μόιν, να νοικιάσει ένα διαμέρισμα, να κάνει φίλους. Είχε πάντοτε στο μυαλό της την εικόνα του εαυτού της να κάθεται σε ένα εστιατόριο, μια καφετέρια, αλλά κάπου όμορφα. Ήταν φθινόπωρο, έξω έκανε κρύο, κι εκείνη ήταν μόνη της σε ένα μικρό τραπέζι δίπλα στην τζαμαρία, διαβάζοντας ένα βιβλίο. Πάνω στο τραπέζι της υπήρχε μια αχνιστή κούπα τσάι. Σήκωνε το κεφάλι της και έβλεπε από την τζαμαρία τους ανθρώπους να περπατούν στους δρόμους της πόλης όπου βρισκόταν, να περνούν βιαστικοί με τα βαριά τους πανωφόρια και τα καπέλα τους, και έβλεπε και το πρόσωπό της εκεί, να καθρεφτίζεται στην τζαμαρία, αιωρούμενο πάνω από την εικόνα όλων των ανθρώπων στους δρόμους. Όμως, όπως στεκόταν τώρα εκεί, αυτές οι σκέψεις έμοιαζαν να ανήκουν σε έναν ολότελα διαφορετικό άνθρωπο. Τώρα υπήρχε η Έμι, άρρωστη τις μισές μέρες με κρυολόγημα ή κάτι στομαχικό που το είχε κολλήσει στον άθλιο παιδικό σταθμό

όπου περνούσε τις ώρες της όταν η Τζανέτι είχε βάρδια στο Κουτί, κι ο πατέρας της είχε πεθάνει έτσι ξαφνικά, λες και είχε ανοίξει η γη και τον είχε καταπιεί, και τώρα ο Μπιλ Ρέινολντς καθόταν στο τραπέζι σαν να είχε λείψει μόνο για μια στιγμή κι όχι για τέσσερα χρόνια.

«Γιατί μου το κάνεις αυτό;»

Την κοίταξε στα μάτια για αρκετή ώρα και άγγιξε απαλά τη ράχη της παλάμης της με το χέρι του.

«Έλα να με βρεις μετά. Σε παρακαλώ!»

Κατέληξε να ζει στο σπίτι μαζί της και με την Έιμι. Η Τζανέτι δεν ήταν σίγουρη αν του το είχε ζητήσει ή αν απλώς είχε συμβεί με κάποιον τρόπο. Όπως και να είχε, το μετάνιωσε αμέσως. Αυτός ο Μπιλ Ρέινολντς ποιος ήταν πραγματικά; Είχε αφήσει τη γυναίκα και τα αγόρια του, τον Μπόμπι και τον Μπίλι με τις στολές του μπέιζμπολ, τους είχε παρατήσει όλους στη Νεμπράσκα. Το όμορφο αμάξι δεν υπήρχε πια, ούτε είχε δουλειά – την είχε χάσει κι αυτή. Έτσι όπως είχε πάρει την κάτω βόλτα η οικονομία, της εξήγησε, κανείς δεν αγόραζε τίποτα. Έλεγε πως είχε ένα σχέδιο, όμως το μόνο σχέδιο που τον έβλεπε η Τζανέτι να έχει ήταν να κάθεται όλη μέρα στο σπίτι χωρίς να ασχολείται καθόλου με την Έιμι, χωρίς καν να μαζεύει από το τραπέζι τα πιάτα του πρωινού, ενώ εκείνη δούλευε όλη μέρα στο Κουτί. Πρώτη φορά τη χτύπησε τον τέταρτο μήνα της συγκατοίκησης τους. Ήταν μεθυσμένος και, μόλις το έκανε, ξέσπασε σε κλάματα και άρχισε να λέει, ξανά και ξανά, πόσο πολύ λυπόταν. Είχε πέσει στα γόνατα και κλαψούριζε, λες και εκείνη είχε κάνει κάτι *σ' αυτόν*. Έπρεπε να καταλάβει, της έλεγε, πόσο δύσκολο ήταν, όλες εκείνες οι αλλαγές στη ζωή του, δύσκολα θα άντεχε ένας άντρας, οποιοσδήποτε άντρας. Την αγαπούσε, λυπόταν πολύ, δεν επρόκειτο να ξανακάνει κάτι τέτοιο, ποτέ. Το *ορκιζόταν*. Ούτε σε εκείνη ούτε στην Έιμι. Μέχρι που στο τέλος η Τζανέτι άκουσε τον εαυτό της να λέει πως κι εκείνη λυπόταν.

Την είχε χτυπήσει για τα χρήματα. Όταν ήρθε ο χειμώνας και δεν είχε αρκετά λεφτά στο λογαριασμό της για να πληρώσει τον άνθρωπο που έφερε το πετρέλαιο θέρμανσης, τη χτύπησε ξανά.

«Γαμώτο, γυναίκα! Δεν καταλαβαίνεις πως είμαι σε δύσκολη θέση;»

Η Τζανέτι ήταν σωριασμένη στο πάτωμα της κουζίνας, κρατώντας το πλαϊνό μέρος του κεφαλιού της. Την είχε χτυπήσει τόσο δυνατά, που την είχε πετάξει πέρα. Ήταν αστείο, τώρα που βρισκόταν πεσμένη εκεί κάτω έβλε-

πε πόσο βρόμικο ήταν το πάτωμα, γεμάτο λέρα και λεκέδες, ενώ οβόλοι σκόνης και ποιος ξέρει τι άλλο συσσωρεύονταν κατά μήκος της βάσης των ντουλαπιών, εκεί όπου συνήθως δε βλέπεις να καθαρίσεις. Το μισό μυαλό της παρατηρούσε αυτό το πράγμα, ενώ το άλλο μισό έλεγε: *Τα έχεις χαμένα, Τζανέτ. Ο Μπιλ σε χτύπησε και σου λασκάρισε κάποια βίδα, γι' αυτό τώρα κάθεται και σκας για τη σκόνη.* Εν τω μεταξύ, κάτι περίεργο συνέβαινε και με τον τρόπο που ακουγόταν ο κόσμος. Η Έιμι έβλεπε τηλεόραση στον επάνω όροφο, στη μικρή συσκευή που είχε στο δωμάτιό της, όμως η Τζανέτ την άκουγε λες και έπαιζε μέσα στο κεφάλι της, μια παιδική εκπομπή και ένα τραγούδι για το πόσο σημαντικό είναι να βουρτσίζεις τα δόντια σου. Και μετά άκουσε κάπου μακριά τον ήχο του βυτιοφόρου που έφευγε, με τη μηχανή του να μουγκρίζει καθώς έβγαινε από το δρομάκι του σπιτιού και τράβαγε προς τον επαρχιακό δρόμο.

«Δεν είναι το σπίτι σου εδώ», είπε.

«Έχεις απόλυτο δίκιο σ' αυτό». Ο Μπιλ πήρε ένα μπουκάλι ουίσκι από το ράφι πάνω από το νεροχύτη και έβαλε κάμποσο μέσα σε ένα άδειο βάζο από μαρμελάδα, κι ας ήταν μόλις δέκα το πρωί. Κάθισε στο τραπέζι, αλλά δε σταύρωσε τα πόδια του σαν να σκόπευε να βουλευτεί. «Ούτε το πετρέλαιο είναι δικό μου».

Η Τζανέτ γύρισε στο πλάι και προσπάθησε να σηκωθεί, όμως δεν μπορούσε. Έμεινε για λίγο να τον κοιτάζει να πίνει.

«Σήκω και φύγε».

Εκείνος γέλασε, κουνώντας αποδοκιμαστικά το κεφάλι του, και κατέβασε μια γουλιά ουίσκι.

«Πλάκα έχεις», είπε. «Να μου δίνεις διαταγές έτσι πεσμένη στο πάτωμα όπως είσαι».

«Το εννοώ αυτό που είπα. Σήκω και φύγε».

Η Έιμι μπήκε στην κουζίνα. Κρατούσε το λαγουδάκι της, το οποίο εξακολουθούσε να παίρνει μαζί της παντού, και φορούσε μια σαλοπέτα, την καλή που της είχε αγοράσει η Τζανέτ στο εμπορικό κέντρο με τις προσφορές, εκείνη με τις κεντημένες φράουλες στο στήθος. Μια από τις τυράντες είχε ξεκουμπωθεί και έπεφτε στη μέση της. Η Τζανέτ συνειδητοποίησε ότι πρέπει να την είχε ξεκουμπώσει η Έιμι επειδή έπρεπε να πάει στο μπάνιο.

«Είσαι πεσμένη στο πάτωμα, μαμά».

«Καλά είμαι, γλυκιά μου». Σηκώθηκε όρθια για να της το αποδείξει. Το

αριστερό της αφτί βούιζε κάπως, ήταν σαν τα κινούμενα σχέδια, λες και πετούσαν πουλάκια γύρω από το κεφάλι της. Είδε επίσης πως υπήρχε και λίγο αίμα, στην παλάμη της. Δεν ήξερε από πού ήταν αυτό. Πήρε αγκαλιά την Έιμι και έβαλε τα δυνατά της να χαμογελάσει. «Βλέπεις; Η μαμά απλώς έφαγε μια τούμπα, αυτό είναι όλο. Θέλεις να πας στο μπάνιο, καρδιά μου; Θέλεις να καθίσεις στο γιογιό;»

«Κοίτα χάλια», έλεγε ο Μπιλ. «Τα βλέπεις τα χάλια σου;» Κούνησε ξανά το κεφάλι του και ήπιε. «Ηλίθια γυναίκα. Κι αυτό σιγά μην είναι δικό μου».

«Μαμά», είπε το κορίτσι δείχνοντας, «κόπηκες. Η μύτη σου είναι χτυπημένη».

Ίσως εξαιτίας αυτού που είχε ακούσει, ή ίσως εξαιτίας του αίματος, το κοριτσάκι άρχισε να κλαίει.

«Είδες τι έκανες;» είπε ο Μπιλ, και γυρνώντας στην Έιμι: «Έλα, ησύχασε. Δεν έγινε τίποτα, καμιά φορά οι μεγάλοι μαλώνουν, έτσι είναι».

«Σου το ξαναλέω, σήκω και φύγε».

«Και μετά τι θα κάνεις, για πες μου. Εδώ δεν έχεις λεφτά να πληρώσεις το πετρέλαιο».

«Θαρρείς πως δεν το ξέρω αυτό; Μια φορά, δεν έχω ανάγκη εσένα να μου το πεις».

Η Έιμι είχε αρχίσει να κλαίει σπαρακτικά. Όπως την κρατούσε, η Τζανέτ ένιωσε μια καυτή υγρασία να απλώνεται στη μέση της, καθώς το κοριτσάκι έχανε τον έλεγχο της κύστης του.

«Το Χριστό μου, κάνε τη μικρή να το βουλώσει!»

Έσφιξε την Έιμι δυνατά πάνω στο στήθος της.

«Έχεις δίκιο, δεν είναι δική σου. Δεν είναι δική σου, ούτε πρόκειται ποτέ να γίνει. Σήκω και φύγε, αλλιώς θα φωνάξω το σερίφη, τ' ορκίζομαι».

«Μη μου φέρεσαι έτσι, Τζαν. Σοβαρολογώ».

«Δε με νοιάζει. Αυτό που σου λέω».

Την επόμενη στιγμή σηκώθηκε και άρχισε να γυροφέρνει μέσα στο σπίτι σαν μαινόμενος ταύρος, μαζεύοντας τα πράγματά του, πετώντας τα μέσα στα χαρτοκιβώτια που είχε χρησιμοποιήσει για να τα κουβαλήσει στο σπίτι μήνες νωρίτερα. Γιατί δεν είχε σκεφτεί τότε πόσο περίεργο ήταν που δεν είχε καν μια σωστή βάλτσα; Κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας κρατώντας την Έιμι στην αγκαλιά της, παρακολουθώντας το ρολόι πάνω από το φούρνο,

μετρώντας τα λειπά μέχρι να επιστρέψει εκείνος στην κουζίνα για να τη χτυπήσει ξανά.

Όμως τότε άκουσε την εξώπορτα να ανοίγει και τα βαριά του βήματα στη βεράντα. Συνέχισε να μπαινοβγαίνει για λίγο, κουβαλώντας τις κούτες, αφήνοντας την εξώπορτα ανοιχτή και τον παγωμένο αέρα να μπαίνει ανεμπόδιστα στο σπίτι. Τελικά, γύρισε στην κουζίνα, φέρνοντας μέσα χιόνι, που σχημάτιζε μικρές λιμνούλες καθώς έλιωνε από τις σόλες των παπουτσιών του.

«Εντάξει. Εντάξει. Θέλεις να φύγω; Έγινε». Πήρε το μπουκάλι με το ουίσκι από το τραπέζι. «Τελευταία ευκαιρία», προειδοποίησε.

Η Τζανέτ δεν είπε λέξη, ούτε καν γύρισε να τον κοιτάξει.

«Ωστε έτσι; Καλά. Σε πειράζει να πω ένα τελευταίο, για το δρόμο;»

Τότε ήταν που η Τζανέτ άπλωσε το χέρι και πέταξε το γυάλινο βάζο της μαρμελάδας στην άλλη άκρη της κουζίνας, χτυπώντας το με την ανοιχτή παλάμη της σαν να ήταν μπαλάκι του πινγκ πονγκ και το χέρι της ρακέτα. Ήξερε τι επρόκειτο να κάνει περίπου μισό δευτερόλεπτο πριν το κάνει, ήξερε πως δεν ήταν και η καλύτερη ιδέα που είχε στη ζωή της, όμως ήταν πλέον πολύ αργά. Το γυάλινο δοχείο έσκασε στον τοίχο με έναν κούφιο γδούπο και έπεσε στο πάτωμα χωρίς να σπάσει. Έκλεισε τα μάτια της, αγκαλιάζοντας σφιχτά την Έμι, ξέροντας τι επρόκειτο να ακολουθήσει. Για λίγη ώρα ο ήχος του δοχείου που κυλούσε στο πάτωμα έμοιαζε να είναι το μοναδικό πράγμα μέσα στο δωμάτιο. Μπορούσε να νιώσει την οργή του Μπιλ να φουντώνει και να εκπέμπεται από μέσα του σαν κύματα θερμότητας.

«Κάτσε να δεις τι σε περιμένει στη ζωή σου, Τζανέτ. Θα με θυμηθείς».

Έπειτα τα βήματά του τον οδήγησαν έξω από το δωμάτιο. Είχε φύγει.

Έδωσε στον άνθρωπο που έφερε το πετρέλαιο ό,τι μπορούσε και κατέβασε το θερμοστάτη στους δέκα βαθμούς, για να κάνει οικονομία. «Έμι, καρδιά μου, είναι σαν να έχουμε πάει εκδρομή στην εξοχή», είπε καθώς έχωνε τα χέρια του κοριτσιού μέσα σε γάντια και του φορούσε ένα σκούφο στο κεφάλι. «Ορίστε, δεν κάνει και τόσο κρύο, θα δεις. Είναι σαν μια περιπέτεια». Κοιμήθηκαν μαζί κάτω από ένα σωρό παλιά σκεπάσματα. Το δωμάτιο ήταν τόσο παγωμένο, που το χνότο τους θόλωνε τον αέρα πάνω από τα πρόσωπά τους. Έπιασε και βραδινή δουλειά, ως καθαρίστρια στο γυμνάσιο, αφήνο-

ντας την Έιμι σε μια γειτόνισσα, όμως, όταν η γυναίκα αρρώστησε και χρειάστηκε να μπει στο νοσοκομείο, η Τζανέτ υποχρεώθηκε να αφήνει την Έιμι μόνη της. Της εξήγησε τι έπρεπε να κάνει: να μένει στο κρεβάτι, να μην ανοίγει την πόρτα σε κανέναν, να κλείνει τα μάτια της, και πολύ σύντομα θα γύριζε κι εκείνη στο σπίτι. Σιγουρευόταν πως η Έιμι είχε αποκοιμηθεί προτού βγει νυχοπατώντας από το σπίτι, ύστερα διέσχισε γρήγορα το χιονισμένο δρομάκι μέχρι το σημείο όπου είχε αφήσει το αυτοκίνητό της, μακριά από το σπίτι, ώστε να μην το ακούσει η Έιμι τη στιγμή που θα έπαιρνε μπροστά.

Ένα βράδυ όμως έκανε το λάθος να αποκαλύψει το μυστικό της σε μια άλλη γυναίκα που δούλευε στο συνεργείο καθαρισμού, την ώρα που οι δυο τους είχαν βγει έξω για να κάνουν τσιγάρο. Στην Τζανέτ ποτέ δεν άρεσε το κάπνισμα, ούτε ήθελε να ξοδεύει χρήματα, όμως τα τσιγάρα τη βοηθούσαν να μένει ξύπνια, και χωρίς το διάλειμμα για τσιγάρο δεν είχε τίποτα να περιμένει, μονάχα κι άλλες τουαλέτες που έπρεπε να τρίψει, κι άλλους διαδρόμους που έπρεπε να σφουγγαρίσει. Ζήτησε από τη γυναίκα, που την έλεγαν Άλις, να μην το πει σε κανέναν, ήξερε πως θα έμπαινε σε μπελάδες αν μαθευόταν ότι άφηγε μονάχη της την Έιμι, όμως, φυσικά, η Άλις έκανε ακριβώς το αντίθετο: Πήγε γραμμή στον επιστάτη, ο οποίος απέλυσε την Τζανέτ χωρίς δεύτερη κουβέντα. «Δεν είναι σωστό να παρατάς ένα παιδί μόνο του», της είπε στο γραφείο του, δίπλα στους λέβητες, σε ένα δωμάτιο όχι μεγαλύτερο από τρία επί τρία, με ένα χτυπημένο μεταλλικό γραφείο και μια παλιά πολυθρόνα σκισμένη σε κάποια σημεία, καθώς και ένα ημερολόγιο στον τοίχο, το οποίο δεν ήταν καν της σωστής χρονιάς. Η ατμόσφαιρα ήταν πάντοτε τόσο ζεστή και πνιγηρή, ώστε η Τζανέτ με δυσκολία ανάσαινε. Της είπε: «Είσαι τυχερή που δεν τηλεφωνώ στις Αρχές». Αναρωτήθηκε πώς κατάντησε έτσι, να την κατηγορεί κάποιος για ανευθυνότητα και να μην έχει άδικο. Μέχρι τότε ο επιστάτης τής είχε φερθεί αρκετά ευγενικά και ίσως να μπορούσε να του δώσει να καταλάβει πώς είχαν τα πράγματα, ότι χωρίς τα χρήματα από αυτή τη δουλειά θα βρισκόταν σε απόγνωση, όμως ήταν τόσο κουρασμένη, που δεν είχε καν τη δύναμη να μιλήσει. Πήρε την τελευταία της επιταγή και επέστρεψε στο σπίτι με το σαράβαλο που οδηγούσε, ένα Kia που είχε αγοράσει στο λύκειο και το οποίο ήταν ήδη τότε έξι ετών. Το αμάξι βρισκόταν σε κατάσταση διάλυσης, σε σημείο που έβλεπε από τον εσωτερικό της καθρέφτη βίδες και παξιμάδια να λασκάρουν και να πέφτουν αναπηδώ-